

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **R.W.**

o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 29 kwietnia 2026 r.,

wniosku obrońcy

o zasądzenie wynagrodzenia za czynności w postępowaniu kasacyjnym

na podst. art. 626 § 2 k.p.k. w zw. art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z

§ 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 1 i 3 pkt 4 oraz § 16 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie (Dz.U.2026.215 t.j.)

p o s t a n o w i ł

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz R.W. kwotę 6.150 zł (sześć tysięcy sto pięćdziesiąt złotych), jako zwrot wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia i udziału obrońcy w rozprawie kasacyjnej przed Sądem Najwyższym.

[WB]

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2025 roku, sygn. II AKa 82/24 na niekorzyść m. in. R.W. wniósł prokurator. Obrońcą tego oskarżonego także na etapie postępowania kasacyjnego była adwokat M.B.

W dniu 14 kwietnia 2026 roku odbyła się rozprawa kasacyjna w tej sprawie, w której uczestniczyła m. in. ww. obrońca R.W. Sąd Najwyższy oddalił kasację prokuratora jako oczywiście bezzasadną, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa. Z uwagi na brak stosownego wniosku nie rozważał i w efekcie nie rozstrzygnął w przedmiocie zwrotu kosztów R.W. z tytułu ustanowienia – i w efekcie udziału – obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.

Pismem z 21 kwietnia 2026 roku obrońca wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego zwrotu poniesionych kosztów ustanowienia i udziału obrońcy w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (k. 113-114 akt SN). Do wniosku załączono stosowną umowę oraz potwierdzenia zapłaty na łączną kwotę 6.150.00 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyznanie poniesionych kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru okazał się zasadny, gdyż zgodnie z art. 637a k.p.k. do kosztów postępowania kasacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy o kosztach postępowania odwoławczego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wobec tego odpowiednie zastosowanie w tej kwestii znalazł art. 636 § 1 k.p.k., przewidujący obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w wypadku nieuwzględnienia wniesionego wyłącznie przez oskarżyciela publicznego środka odwoławczego. Do kosztów procesu niewątpliwie należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.). Przepisy te stosuje się odpowiednio do kosztów postępowania kasacyjnego.

Wysokość przysługującego zwrotu poniesionych kosztów pomocy prawnej z wyboru określona jest Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Stosownie do § 11 ust. 2 pkt 6 tego rozporządzenia, stawka minimalna za obronę przed Sądem Najwyższym wynosi 1.200 zł. Przepis zawarty w § 15 ust. 3 daje możliwość ustalenia opłaty w wysokości przewyższającej sześciokrotnie stawkę minimalną. Zasądzenie kosztów obrony wyższych od stawek minimalnych wymaga wykazania i

ustalenia okoliczności uzasadniających takie rozstrzygnięcie (por. postanowienia SN: z 12 marca 2019 r., VI KZ 4/19; z 5 marca 2021 r., IV KK 319/19), gdyż opłatę ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną wówczas, gdy uzasadniają to określone rozporządzeniem okoliczności (§ 15 ust. 3). Zalicza się do nich w szczególności rodzaj i zawartość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności. W świetle zatem obowiązujących regulacji normatywnych, ustalenie opłaty wyższej niż stawka minimalna, lecz nieprzekraczającej sześciokrotności tej stawki, może być uzasadnione w szczególności rodzajem i zawartością sprawy oraz niezbędnym nakładem pracy adwokata (por. M. Gawryluk, Prawo o adwokaturze. Komentarz, Warszawa 2012, art. 16). Także w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że sąd może kontrolować wysokość żądanego przez stronę wynagrodzenia adwokata w zakresie przekraczającym stawki minimalne, określone w przepisach wskazanych w rozporządzeniu, przy czym kontrola ta dokonywana ma być przy uwzględnieniu rodzaju i stopnia zawartości sprawy oraz nakładu pracy obrońcy lub pełnomocnika (por. postanowienie SN z 23 marca 2011 r., I KZP 1/11, OSNKW 2011, z. 5, poz. 38).

Żądana we wniosku kwota mogła zatem zostać zaakceptowana, albowiem nie przekracza wskazanej w rozporządzeniu zwiększonej stawki maksymalnej, mogącej wynieść maksymalnie 7.200 złotych. Obrońca należycie we wniosku wykazała okoliczności stanowiące podstawę podwyższenia stawki. Tym samym przyznanie zwrotu kosztów we wnioskowanej wysokości jest uzasadnione.

W tym stanie rzeczy należało postanowić jak na wstępie.

Adam Roch

[WB]

[a.ł.]

